«Amb els meus fills anem abrigats per casa amb mantes i jaquetes

La Samara Muñoz és mare de tres criatures, una de les quals un nadó d´un mes, que pateix per poder fer-los el sopar o per si li agafen bronquitis

«Amb els meus fills anem abrigats per casa amb mantes i jaquetes

Aquesta setmana, mentre a Girona nevava i els termòmetres queien sota zero, la Samara Muñoz Fernández intentava donar el pit a les fosques al seu fill petit, en Paco, que va néixer fa un mes. «En els darrers sis mesos ens han tallat la llum dia sí dia no, i en l´últim mes només n´hem tingut mitja hora o una hora al dia», es queixa. Cada cop que això passa, truca a la companyia, però la única resposta que rep és que si al cap d´una estona no s´ha resolt, torni a trucar. «Estic histèrica, perquè ja no sé què més fer», lamenta. «És injust per als que destinem els pocs recursos que tenim a pagar la llum, ja que tot i això ens la tallen constantment», indica. Ella i el seu marit tenen comptador i paguen la factura cada mes, i quan veuen que no poden, demanen ajuda per a fer el pagament fraccionat.

A part del petit Paco, la Samara té un fill d´onze anys i una nena de deu. «A casa anem abrigats amb mantes i jaquetes, però un d´ells és asmàtic i sempre estic patint per si m´agafen bronquitis», assenyala. Al seu pis tenen dues estufes per escalfar-se, de manera que quan marxa la llum, es queden sense res per escalfar-se. Tampoc s´hi veuuen i a vegades ni tan sols pot cuinar. «Molts cops els acabo donant un entrepà per sopar, però cada dia no poden menjar això», considera.

La Samara intenta organitzar el seu dia a dia tenint en compte els talls de llum. Per exemple, ja té comprovat que cada dia marxa aproximadament a les nou menys deu del matí. En alguns casos no torna fins al vespre, tot i que si tenen sort potser la recuperen durant una estoneta al llarg del dia. «A vegades torna per deu minuts, però ni tan sols tinc temps de cuinar, posar el mòbil a carregar... i això que el mòbil s´ha convertit en imprescindible per il·luminar-nos les nits que no tenim llum», explica. De fet, molts vespres acaba preparant el biberó del petit a casa al seu sogre, que té butà, i donant-li amb la llum del mòbil. «Ja ni tan sols ens alegrem quan torna la llum, perquè tenim clar que serà per poca estona», afegeix.

La Samara creu que l´empresa hauria d´assumir més responsabilitat amb el barri. «Que canviï els cables, que faci les reparacions que calguin, però que ho solucionin, perquè això no pot durar més», demana. «Ploro jo, plora el nen i tot plegat no és normal», conclou, enfadada.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/04/meus-fills-anem-abrigats-casa/899348.html?utm_source=rss